

9. Dec. 1842

FACTS

Date:

9. Dec. 1842

Page number:

Dagbog A, side 99-101

TRANSCRIPTION

9 Decemb.

Hvad jeg i saa lang Tid har arbeidet paa, synes nu at lykkes mig: nemlig at komme saavidt til Ro, at jeg kan hengive mig til mit Arbeide og til Selvbetragtning uforstyrret af hundrede Bekjendtskaber, der dog have viist sig lidet frugtbringende og mangfoldige Ubetydeligheder, der dog have piint mig. Jeg har i den senere Tid levet ret lykkelig. Det inderlige Ønske, jeg saa længe har næret, at mine Tanker maatte af Trang henvende sig til min Gud og Skaber, haaber jeg at see opfyldt. Jeg har vel ikke gennemgaaet ret haarde Prøvelser, men jeg har dog lidt meget, meest ved egen Brøde. I saadanne sorgfulde Timer kunde jeg vel henvende Tanken til Gud, men glemte ham dog i Glæde og Adspredelse; men hvert Aar, ja, hver Dag beriger mig med Erfaringer, der vel tit ere bittre og i det hele taget hærder mig, saa jeg er ikke længer den godmodige, jeg tidligere var; jeg har en Villie, thi jeg har et Maal! Men blandt disse Erfaringer er ogsaa den gyldne: at kun hos Gud, ene hos ham er der Trøst at vente og Kraft til at holde sig opreist, naar Sorg og Synd tynger os. Saaledes blev det mig en kjær Trang hver Aften at gjennemtænke de simple indholdsrige Bønner i vort Fadervor, og sødt og roligt slumrer jeg da ind paa mit haarde Leie. Jeg kan vel endnu •100• tit være tungsindig og bedrøvet, endogsaa uden at jeg selv kan angive Grunden, eller rettere, jeg kan sjældent overlade mig til Munterheden, det er altid som jeg ikke turde tro den, og jeg har lagt mærke til, at ligesom jeg, hvergang jeg har udtalt en haard Dom over en Person, ved en eller anden Handling af denne nødes til at skamme mig og bekjende, jeg gjorde ham dog Uret, – saaledes træffer mig hyppig et en eller anden Sorg eller Modgang netop som jeg har hengivet mig til Glæden og i den glemt at Livet har Alvor. Det er underligt, men jeg troer, at der gives saadanne Mennesker, der ikke tør være glade, jeg troer at høre til dem; saalænge jeg kan huske har jeg havt Hang til en alvorligere Betragtning af Livet, uden dog at have Evne til at gaae dybere i denne Betragtning, det er blot en Lyst til at see Livet alvorligt, der er mig naturlig og inderlig kjær. Jeg har tit glædet mig, naar jeg hørte paa Carls¹ eller Sigvardts² Munterhed; men sjældent har jeg kunnet stemme i med. – Det var det jeg vilde sige: at jeg vel kan være tungsindig og alvorlig endnu, men der er dog kommet langt mere Ro og Fred i mit Indre. Jeg har, underligt nok, kunnet næsten fortvivle og hengive mig til mørke, sørgelige Billeder af min egen Fremtid, men det har jeg i længere Tid ikke kjendt. Haabet lever igjen i mit Hjerte. Jeg føler mig lykkeligere end Tusinder af mine Brødre. – – – Jeg fortryder nu mangt Ord jeg her har skrevet, dreven af Lidenskab, tomt, men lad det staae, det vil kun være Udtryk for hvad der boer eller mangler i mig; jeg er altid tilbøielig nok til at smigre •101• mig selv. Skal Nogen see disse Optegnelser? tit skriver jeg som jeg ikke skrev for mig selv – ja! kom han, den kjære Lorenz!³ fra Dresden, hvor han nu er, jeg troer jeg viste ham

denne Bog. Ogsaa en anden Person havde jeg lyst at vise den! men denne Lyst er Forfængelighed, lad mig dog lære at gjemme nogle Tanker for mig selv, dog, [overstreget: er] jeg |er| ikke ubeskeden, naar jeg troer, at den, der kun bedømte mig efter denne Bog, satte mig for lavt, thi det Bedste, min Hjerne fødte og fostrede har jeg ikke kunnet skrive eller dog kun mat antyde, deels fordi det er nu eengang Skriftens Natur, og deels fordi jeg har ikke Pennen i min Magt.–

¹ Lundbyes ældste storebror, Christian "Carl" Lundbye (1812-1873).

² Lundbyes ældste lillebror, Sigvard U.R. Lundbye (1820-1864).

³ Malerkammeraten Lorenz Frølich (1820-1908).

Min d. sterke Lidselskabet, der endvidere er af Læghed, kunne
vække os til min vedvarende, alvorlige Opmærksomhed,
der endvidere til store værdige B. stræbelser.
af Helvets.

9 Decemb.

Almindelig i en lang Tid har arbejdet paa, synes en at lykkes mig:
nemlig at komme saa vidt til, at jeg kan hengive mig til mit
Arbejde og til Selbstudium i enestjernet af hundrede Bøger
skaber, der dog have vist sig lidt frugtbringende og mangfold.
lige Nødvendigheder, der dog have præsenteret mig. Jeg har i den
seneste Tid levet ret lykkelig. Det indvirkende Ønske, jeg saa læn-
ge har næret, at mine Tanker maatte af Traang henvende
sig til min Gud og Jesus, naaer jeg at see oplyst. Jeg har
vel ikke gennemgaaet ret haardt Prøvelser, men jeg har dog
lidt meget, mest ved egen Brøde. I saadanne sorgfulde
Tidener kunde jeg vel henvende Tanken til Gud, men glemte ham
dog i Glæde og Adspredelse; men hvert Aar, ja, hver Dag
beriger mig med Erfaringer, der vel tit ene kitter og i det
hele taget kender mig, saa jeg er ikke længer den gudsmodige,
der tidligere var; jeg har en Villie, thi jeg har et Maal. Men
blandt disse Erfaringer er ogsaa den gylde: at min Gud
end har ham er der Trost at vente og Kraft til at holde
sig oprejst, naar Sorg og Længsel trykker os. Charles blev det
mig en kjær Traang hver Aften at gennemtænke de simple
indholdsrige Bøger i det Færdige, og sødt og roligt
skinner jeg da ind paa mit haardt Lide. Jeg kan vel endvidere

100
 det være tingsindig og bekæmt, endogsaa inden at jeg selv kan
 angaa Grunden, eller rettere, jeg kan sjældent overlade mig til
 Minsterheden, det er altid som jeg ikke tænke tro den, og jeg har
 lagt Mærke til, at ligesom jeg, hængang, jeg har indstalt en
 heere Dem, naar en Person, ved en eller anden Blandning
 af denne måde til at skam me mig og bekjende, jeg gjorde ham
 dog Mød, - saaledes træffer mig hyppig at en eller anden
 Pong eller Madgang møder, som jeg har hengiaet mig til
 Glæden og i den glæde at huset har Alvor. Det er underligt,
 men jeg tror, at der gives saadanne Mennesker, der ikke
 tør være glæde, jeg tror at høre til dem; saalenge jeg kan ønske
 her jeg haat Alvor til en alvorsigene Betragtning af Livet,
 inden dog at haave Enne til at gaae sig selv i denne Betragt-
 ning, det er blot en Lyst til at see Livet alvorligt, der er
 mig naturlig og inderlig kjær. Jeg har tit glædet mig, naar
 jeg hørte paa Carlo eller Liguards Minsterhed; men sjæl-
 dent har jeg kimmet stemme i med. - Det var det jeg vil-
 le sige: at jeg vil kan være tingsindig og alvorlig endnu,
 men det er dog kommet langt mere og og End i mit Tænde.
 Jeg har underligt nok, kimmet næsten fortvivle og hengiae
 mig til minke, sørgelige Billeder af min egen Fremtid,
 men det har jeg i længere Tid ikke kjendt. Pleaset lever
 igjen imit Pleaset. Jeg falder mig lybheligere end Tusinder af
 mine Brødre. - - - Jeg fortviler mig mangt Ord
 jeg har har smædet, dreven af Lidskab, thant, men det
 det staae, det vil kan være M. troig for hvad der her eller
 mangler i mig; jeg er altid tilhæielig nok til at smigre

101
mig selv. Skal Nogen see disse Optegnelser? Alt skriver jeg som
jg ikke skriver for mig selv — ja! kom han, den kjære Lørens! fra
Landsen, hvor han var en, jg troer jg viiste ham denne Dag.
Ogsaa en anden Person haade jg lyst at vise den! men
Denne Lyst er Forfængelighed, lad mig dog lære at gjemme
nogle Tanker for mig selv, dog, at jg ikke iheskedes, naar
jg troer, at den, der kun hedvante mig efter denne Dag, satte
mig for laet, thi det Bode, min Aljorne pakte og fastrede
har jg ikke kunnet skrive eller dog kun inat antyde, dels
fordi det er min eengang Skriftens Natur, og dels fordi jg
har ikke Pennen i min Magt. —

13 Dec

Just nu erfarer jg, at det den 4 Dec er Lørens Keegaards Fødsels
Dag. Strax saa jg efter om jg Intet haade skrevet den Dag;
jg blev glad, da jg saa den betegnet med nogle Ord, jg haade
fundet det Men ager varet at skrive af. — Hendes Fader
kommer herind og det vilde være en let Sag nu at komme
med ham til bage til det kjære Vedby i Juleen — nei! og dog,
blot han ikke, naar jg træffe ham, holder mig derved? Jg gjen
for den Tanke: at jg skulde, ved at begaae et Skridt, der skjænde ikke
overvilet, dog vilde bringe mit Sind i Mæ og valde mig Løys,
bidrage til at forøge Moders Kummer. Alen lide nok for fo-
aetvins Skyld. Der er en Stemme, jg ikke kan døie, som siger:
haad vilde hun og hendes Familie sige om mig, dersom de vid-
ste, at jg haade sluttet mig til Grundtvig, hvis Tilhængere ene saa
afskyede kan jg gjerne sige i enkelte Egne? — Jg er nuig med mig
selv om hvilken Vægt jg tør tillægge dette; dog vilde jg take Aftid-
sen for mig selv om jg opoffrede mine kjæreste Anskelser for en